eerste dag

alle profeten wijzen een ander einde aan
ik vraag in welke tijd ik leef;
jij zegt dat een lied een trilling is --
dat een begin alleen een foto kan zijn:

jij bij een zwembad
de buurtkinderen en de zinderend hete stoep
jij die je hand tegen de zon opheft
je ogen beschermt tegen het felle – toen al vreemde – licht

je gelooft niet in de profeten. niet in de sprekers niet in de dichters
niet de in kranten niet in de visioenen van een oude dwaas, niet in de geschriften
niet in het aangrijpen; van een hand, het wiel of een doodgeboren lam
niet in het vlies, het openscheuren niet in jong groen niet in een adem
of weke delen. zelfs niet in het beven;
niet in een eerste beweging.

ik vraag in welke tijd ik leef
jij zegt dat de roep van een stormkraai een trilling is:
onafwendbaar. om die reden: iets om in te geloven

we zitten in de tuin. jij vertelt een verhaal
over de eerste dag en de hitte
hoe alles langzaam omwentelde:
het gebrom van een daas in een korenveld,
het gonzen van de hete lucht landinwaarts, het gezang
van het eerste kind
met zijn eerste stem
en hoe het je oren voor de eerste keer opende